24 Δεκεμβρίου 2025

Μοναχός Λάζαρος Διονυσιάτης (1892 – 24 Δεκεμβρίου 1974)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Λάζαρος, μοναχός Διονυσιάτης (1892-1974) (Πηγή: Μοναχολόγιο μονής Διονυσίου)- Πηγή: a

Image not found or type unknown

*Λάζαρος μοναχός Διονυσιάτης (1892-1974) (**Πηγή**: Μοναχολόγιο μονής Διονυσίου) –*

***Πηγή:** athosprosopography.blogspot.gr*

Γεννήθηκε, ο φιλόθεος, φιλάγιος και φιλάδελφος αυτός υποδειγματικός κοινοβιάτης, στο χωριό Αθάνατο της Λάρισας το 1892. Δεν είχε κλείσει τα είκοσι χρόνια του, όταν ανήλθε στον θεσπέσιο Άθωνα, για ν’ αγωνισθεί ισόβια για την κατάκτηση της θεοΰφαντης αρετής.

Το 1911 εισέρχεται στη μάνδρα του προστάτη των μοναχών Τιμίου Προδρόμου, που ίδρυσε ο όσιος Διονύσιος (+1388), και συγκαταλέγε-ται στη διακρινόμενη για τους ασκητικούς της αγώνες αδελφότητα της μονής Διονυσίου. Διήλθε διάφορα διακονήματα της μετανοίας του με ζήλο και αγάπη. Διακρίθηκε περισσότερο ως ανύστακτος τυπικάρης, επιμελής βιβλιοθηκάριος και πρόθυμος νοσοκόμος. Αγάπησε ολόψυχα τη θεία λατρεία, τη μελέτη και τη διακονία των νοσούντων αδελφών.

Υπήρξε μοναχός πολυτάλαντος, με κατάρτιση κι ευφυΐα, που δεν τον απομάκρυνε όμως από την υπακοή και την ταπείνωση. Η σοφία και η σύνεσή του τον έκαναν ν’ αγαπήσει πολύ την προσευχή. Αναδείχθηκε μυστικός εργάτης της νοεράς προσευχής. Δίδασκε και με τη σιωπή του. Έκρυβε μέσα στην καθαρή ψυχή του ένα πολύτιμο πνευματικό θησαυ-ρό. Οι συμμοναστές του δεν είχαν πολλά λόγια να σου πουν. Αρκούνταν σε λόγια στερεότυπα, αλλά που έλεγαν πολλά: ησυχαστικός

τύπος, σι-ωπηλός μοναχός, υπάκουος κοινοβιάτης, ταπεινός, απλός και καλός.

Λάζαρος μοναχός Διονυσιάτης (1892-1974) (Πηγή: Αρχείο μονής Διονυσίου) Πηγή: athospro

Image not found or type unknown

Λάζαρος μοναχός Διονυσιάτης (1892-1974) (Πηγή: Αρχείο μονής Διονυσίου) Πηγή: athosprosopography.blogspot.gr

Ο Γέροντας Χερουβείμ της μονής Παρακλήτου στις αναμνήσεις του από το Περιβόλι της Παναγίας, όταν τον είδε το 1938, γράφει γι’ αυτόν: «Η σεμνή και ταπεινή του εμφάνισις απεκάλυπτε χαρακτήρα εξαιρε-τικά πειθαρχημένο. Ο ντορβάς, το καθαρό του ράσο, τα χονδρά κοινοβιάτικα παπούτσια, οι άσπρες μάλλινες κάλτσες, ο μάλλινος σκούφος το μαρτυρούσαν. Ένιωσα μέσα μου μία έντονη επιθυμία να γνωρισθώ μαζί του, διαισθανόμενος ότι πρόκειται περί ευλαβούς μοναχού … Το πρόσωπό του έλαμπε σαν αγγέλου. Ο τόνος της φωνής του και οι σταθερές απαντήσεις του στα ατελείωτα ερωτήματά μου με είχαν συνεπάρει … Η δίψα του για την ζωή της αγιότητος, για την άσκηση, την μόνωση και την ησυχία τον κατέτρωγε. Είχε φέρει μάλιστα σε δύσκολη θέση και το μοναστήρι με τις υψηλές ασκητικές του τάσεις. Η ζωή τέ-τοιων ανθρώπων είναι ένα φως, που μετά τον θάνατό τους λάμπει πολύ περισσότερο, όπως το φως των αγίων του Θεού …».

Ο συνοδός του Γέροντος Χερουβείμ ιερομόναχος Αθηναγόρας γρά-φει περί του Γέροντος Λαζάρου: «Η πρώτη μου εντύπωσις ήταν ότι επρόκειτο για μια αιθέρια ψυχή! Αληθινός κοινοβιάτης, μοναχός, που πετούσε σ’ εκείνο το Περιβόλι σαν πεταλούδα και με τα δυό της φτε-ρά. Το ένα: την κοινοβιακή ζωή και το άλλο: την κεκρυμμένην εν τω Χριστώ ζωή ημών. Όποιος κατορθώνει να καλλιεργή και τις δύο αυτές διαστάσεις, στον μοναχισμό, απ’ ό,τι ξέρουμε και διαβάζουμε, έχει μπει στον δρόμο του ουρανού. Θυμάμαι, όταν μας πήγε στο μικρό και ασκητικό του κελλάκι, “Αυτό είναι, μας είπε, το παλατάκι μου”. Μακαρία ψυχή!».

Η φιλοθεΐα, φιλαγιότητα και φιλαδελφία του φαίνεται και σε τέσσερις ογκώδεις χειρόγραφους τόμους, που φυλάγονται στη βιβλιοθήκη της μονής του. Μέρος των θαυμαστών Διονυσιάτικων Διηγήσεων η μονή του περιέλαβε σε βιβλίο, στον πρόλογο του οποίου αναφέρει: «Παραδίδει εις το φιλάγιο πλήρωμα της Εκκλησίας μία συλλογή εκ των κατα-λοίπων χειρογράφων του ευλαβεστάτου τέκνου της μοναχού Λαζάρου, με τον τίτλο Διονυσιάτικαι Διηγήσεις. Ο αείμνηστος μοναχός Λάζαρος Διονυσιάτης, ως φίλεργη μέλισσα, συνέλεξε πνευματική γύρι από εύο-σμες ψυχές, αξιόλογες διηγήσεις, θαύματα και εμφανίσεις αγίων, τα οποία συνέβησαν εις τους συγχρόνους του, γινόμενος με αυτόν τον τρό-πο εστιάτωρ μιας, άγνωστης στους πολλούς, πνευματικής τραπέζης… Ακούραστος αγωνιστής, υπάκουος, φιλόπονος και ποιητικός στην φύση, κατεγίνετο με την εργασίαν των αρετών, ιδιαίτερα με την νοεράν προ-σευχήν, την ευχήν του Ιησού, η οποία είναι πρόξενος κάθε πνευματικού αγαθού. Ετύγχανε πολλής εκτιμήσεως μεταξύ των πατέρων της Μονής, που έσπευδαν να τον συμβουλευθούν διά τα προβλήματά των, ευρίσκοντας πολλήν παρηγορίαν εις τους λόγους του …». Στις ασθένειες του ιατρούς του είχε τους αγίους. Ανεπαύθη τον ύπνο του δικαίου στις 24.12.1974.

Όπως ωραία είπαν: «Μακαριστέ Γερο-Λάζαρε, η ζωή σου μακαρία, η προσφορά σου μεγίστη, η μνήμη σου αιωνία».

Πήγες – Βιβλιογραφία:

Χερουβείμ αρχιμ., Από το Περιβόλι της Παναγίας, Νοσταλγικές αναμνήσεις, Ωρωπός Αττικής 1981, σσ. 36-38 και 46-57. Ανώνυμου, Διονυσιάτικες Διηγήσεις, Ο Όσιος Γρηγόριος 9/1984, σσ. 45-46. Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σσ. 5-9. Αθηναγόρου Καραμαντζάνη αρχιμ.. Όσα δεν παίρνει ο άνεμος, Θεσσαλονίκη 2006, σ. 114.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Β΄1956-1983 , σελ.887-890 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*